

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLI.

V Ljubljani, 6. mal. travna 1888.

List 14.

Sveti Homobon, (dober človek), patron tergovcev.

Sv. Homobon je bil sin trgovca Tucenge v Kremoni na Italijanskem v 12. stoletju. Stariši so ga bili namenili za trgovski stan in zato se je podučeval v vseh za to stroko potrebnih znanostih, ter je bil prav po kerščansko odgojen. Pri sv. kerstu prejete Božje milosti, vero, upanje in ljubezen, ohranil si je zvesto, pomnožil jih s pridnim in zvestim poslušanjem kerščanskega nauka, s pridnim obiskovanjem službe božje, z prejetjem ss. zakramentov in natančnim spolnovanjem Božjih in cerkvenih zapovedi, in z dejansko ljubeznijo do bližnjega. Za največje zlo imel je greh. Ogibal se je skerbno že kot mladeneč in potem kot mož previdno vseh slabih priložnost, zatiral vsako slabo nagnjenje, in tako je z Božjo pomočjo postal dober človek; kakor ga kaže njegovo ime.

Potem ko je prevzel kupčijo svojega očeta, katero je bil z vljudnostjo, poštenostjo in pravico jako povzdignil, zvolil si je prav kerščansko devico za soprogo. Z njo je zadovoljno v miru živel v zgled vsem sosedom. Ker je bil jako radodaren, ga je ona nekolikokrat opomnila, da preveč razdeli revežem; ko je ona pa bolj resno zahtevala, da naj ne bode preradodaren, je on rahlo pa odločno odgovoril: „Zlo se motiš, ljuba žena, ako misliš, da mi radodarnost do revežev premoženje zmanjšuje; sej neskončno usmiljeni Bog daje mi zato že na tem svetu stoterne obresti. Pregovor pravi: „Vbogaimo dajati ne napravi siromaka, po smerti pa podeli celo večno zveličanje, katero je gotovo več vredno, kot vse časno premoženje.“ Odslej pa je ona sama moža opominjala na uboge družine, jih tudi sama zdatno podpirala, ter je kmalo zapazila, da po Božjem blagoslovu domače premoženje narašča, in ne terpi škode zaradi tega, da njen mož revežem tako v obilni meri pomaga in mnogo miloščine deli.

Že od mladosti je bil sv. Homobon vsaki dan pri sv. maši, v lepi zgled vsem someščanom. Prejemal je pogosto zakramente sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, je vsako nedeljo in praznik pobožno poslušal božjo besedo, doma pa bral bogoljubne bukve. Svojim podložnim ni le samo dopustil potrebnega časa za obiskovanje Božje službe in za večkratno prejetje ss. zakramentov, temveč je tudi strogo zahteval, da so prav

kerščansko živeli. In zato so mu bili pozneje serčno hvaležni.

Homobon je vsako leto postajal vedno bolj pobožen. Molil je brevir kakor duhovni. Brevir je gotovo naj pripravnejša, pa tudi najobširnejša molitvena knjiga, katera je sestavljena iz psalmov, slavospevov, oddelkov iz sv. pisma in z življenjepisov svetnikov in svetnic Božjih. Toda vsaki dan vzame precej časa. On pa je znal vsako priliko tako porabiti, da je molitev prav pobožno opravljal, ne le da ni svojih opravil zanemarjal, temuč jih je še bolj natančno opravljal.

Celih 26 let molil je jutranjico (matutin) z duhovni bližnjega samostana.

Pripetilo se je večkrat, da so bila takrat cerkvena vrata še zaperta, pa odperla so se sama od sebe in duhovni so svetnika z začudenjem našli že pred sv. križem moliti. Ob času neke draginje je veliko živeža razdelil med stradajoče. Zanesljivi ljudje so pripovedovali, da se je živež, katerega je Homobon podaril, čudovito množil. Njegova največja zasluga pa je, da je mnogo zmotenih in zagrešenih ljudi z ljubeznjivim opominovanjem in z lepimi zgledi zopet pripeljal na pravo pot, v naročje sv. Cerkve.

Dne 13. novembra 1197 je bil Homobon po navadi pri sv. maši. Pri glorijski je vesel povzdignil roke kviško, položil jih na persi križem in pokleknil. Ko pa pri evangeliju ni vstal, pristopili so znanci k njemu in ga našli mertvega.

Berž se je raznesel po mestu glas: „Svetnik je umerl.“ Njegovega pogreba vdeležilo se je celo mesto in vsa okolica. Ker je Bog njegov grob v cerkvi sv. Egidija s premnozimi čudeži proslavljal, vverstil ga je papež že naslednje leto slovesno med svetnike in kupčijska zadruga v Lijonu si ga je prva izvolila za patrona.

Poduk in posnemanje.

1. Tergovski stan je lep in koristen, pa tudi nevaren stan. Kdor je prijazen proti ljudem, se na potrebe in okoliščine svojega kraja ozira, ter je z malim dobičkom zadovoljen, si lahko v kratkem premoženje na pošten način pomnoži. Kdor se pa na to ne ozira, ravno tako lahko zgubi vse premoženje. Nevarna pa je tudi skušnjava iz dobičkaželjnosti in lakomnosti, nevednost in priprostost ljudi zlorabiti, ter s krivično mero in vago, s sleparskim hvalisanjem svojega blaga

si ljudi privabljeni, ali pa iz pohlepnosti celo ob nedeljah in praznikih prodajati, očitno službo Božjo zanemarjati, ali pa namesto h kerščanskemu nauku — hoditi (v Šiško, k Savi ali kamor si bodi) denar zapravljati. „Kaj pomaga človeku, ko bi celi svet pridobil, na svoji duši pa škodo terpel?“ Dragoceni biser Božje milosti je več vreden, kakor vsi pozemeljski zakladi. Sveti Homobon je to dobro prevedel, in zato tako sveto živel.

2. Bog dopusti, da včasih tudi prav pobožni kristjani nanagloma umró — brez ss. zakramentov. Tako se je zgodilo tudi pri sv. Homobonu. To se pa le zato zgodi, da bi drugi ljudje bolj vestni in skerbni bili, in ne pozabili Gospodove besede: „Čujte, ker ne veste ne ure ne dneva, kdaj gospod pride.“

Molitev.

O Gospod, usliši našo prošnjo, da ker se na svojo pravičnost ne moremo zanašati, da po priprošnji tvojega svetega spoznavalca sv. Homobona tvoja pomoč dosežemo — po zasluženji Tvojega Božjega Sina, našega Gospoda in Zveličarja Jezusa Kristusa, kateri s Teboj živi in kraljuje v edinosti sv. Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. A.

Don Bosko.

Opis njegovega življenja in delovanja.

(Dalje.)

VI. Bosko ustanovi drugi oratorij.

Zbirališče v Pinardijevi hiši je bilo kmalu zelo premajhno. Lahko si mislimo, da so se prostori hitro napolnili, kedar so začela od vseh strani vreti ta mnogoštevilna množica otrok: bilo jih vseh skupaj okrog 500. Razun tega smo že omenili, da so tudi sosodje radi prihajali tjakaj k službi božji. Kapelica je bila zato včasih tako napolnjena, da so bili otroci prisiljeni ostajati zunaj, ali na dvorišči, ali pa v šolskih sobah.

Pa tudi ti zadnji prostori niso več zadostovali toliki množici. Premajhno je bilo dvorišče, kjer se je mladina kratkočasila, ali tudi za šolski poduk je manjkalo pripravnih sob. Učenci sedeli so natlačeni drug poleg drugega, da se niso mogli gibati. Oviralo je to učenje, in ob enem je bilo še zdravju škodljivo.

Dalj časa ni moglo tako ostati; nekaj je bilo treba storiti.

Bosko se posvetuje z Borellijem, prijateljem svojim, in sklene ustanoviti še en oratorij.

V ta namen si izvoli naj ubožnejši del Torinskega mesta, na obrežji reke Pade (Pó). Pričakoval je, da se bode med revnim ljudstvom dalo največ doseči. Poleg tega je bila mnogim dečkom prikrajšana pot, ki so dozdej morali po velicah ovinkih hoditi v salezijanski oratorij.

Bosko najame prostore, kakoršne je v sili ravno mogel dobiti. Ves načert, in vse podjetje razodene nadškofu torinskemu.

Z milodari sozidala se je nova kapelica. Pridobil si je že Bosko v boljših, premožnih hišah mnogo prijateljev, ki so mu radovoljno pomagali z denarjem in z vsem, kar je bilo potreba. Vso notranjo opravo v kapelici darovale so imenitne gospé torinske, ki so lastnoročno šivale in vezile cerkvena oblačila za Boskov oratorij. Leta 1847, 8. dec., bili so novi prostori slovesno blagoslovljeni.

Tako je oskerboval Bosko že dva oratorija. V resnici velik vspeh — v tako kratkem času! Na praznik

čistega spočetja 1841 sprejel je Bosko prvega gojenca, 1844 na isti dan odperl je svoj prvi zavod pri gospej Barol, in čez tri leta na ravno tisti god praznovalo se je tvorenje drugega oratorija. Kje bi bil Bosko pred šestimi leti pričakoval, da bo njegov trud tako blagoslovljen! Za zgodovino Boskovih zavodov bil je važen praznik MB. čistega spočetja, kakor bi ravno prečista DM. posebno podpirala prizadevanja blazega Don Boska.

Nadškof torinski spoznaval je vedno bolj, kakor koristno je Boskovo delovanje. Priporočal je radi tega tudi svoji duhovščini, da ga podpira. V resnici se je oglasilo mnogo duhovnov, ki so prostovoljno podučevali v oratorijih. Ali kmalu je bilo podjetje toliko v cvetu, da so jeli prihajati iz salezijanskega oratorija domači duhovniki — gojenci šole Don-Boskove.

(Dalje nasl.)

Poslednje delo pokojnega župnika Janeza Volčiča.

Blagi brat ranjega nepozabljivega gosp. Janeza župnika, Anton Volčič, nam je poslal lepo knjižico (129 str.), natisnjeno v Novem mestu, z napisom: „Zgodovina fará Ljubljanske škofije. Spisal Janez Volčič, župnik. Zgodovina Šmarješke fare na Dolenjskem. Ta popis tedaj, ako prav vemo, je zadnje pismeno delo našega Janeza Volčiča, ki je bilo ostalo v rokopisu in je zdaj natisnjeno (razun tega namreč, kar ima družba sv. Mohorja od življenja „Sv. Družine“ še na svitlo dati).

Knjižica ima na čelu podobo g. pisatelja Janeza Volčiča in popisuje Šmarješko faro v prirodopisnem, statističnem oziru, njeno ustanovljenje, osmére cerkve, dosedanje duhovne pastirje. Naj starodavnejši do zdaj znani župnik je bil l. 1520 Adam Kosbic; odlični Šmarječan pa zlasti pokojni Janez Zalokar.

Zanimivo še posebej dela to knjižico „Dodatek“ prečast P. Florentina Hrovat-a. Ta dodatek naznanja važne reči, o čemur je tudi „Danica“ namerjala še pisati, namreč, o pismenih delih in o poslednji volji Volčičevi, pa nas je ta knjižica prehitela, kar nam je tudi ljubo, ker nam je s tem delo zljajšano; opomnjeno bodi, da velik ali morebiti večji del knjig se še dobiva pri gosp. Gerberji v Ljubljani.

Dodatek po večem je naslednji:

Pač so resnične besede: „Ne veste ne ure ne dneva, kdaj pride Gospod.“ Tudi rajni gosp. Volčič gotovo ni mislil, da ga bode Bog poklical po zasluženju plačilo, preden bode tiskana ta knjiga. Ko je bila ravno v tisku 6. pola njegovega zadnjega dela „Zgodovina Šmarješke fare“, katero je spisal v spomin svojim ljubljenskim faranom, nenadoma zbolí in umerje. Polo končuje s pričetkom svojega življenjopisa, ki pa je jako skromen in le v kratkih potezah omenja svojega službovanja po raznih krajih. Naj mi je dovoljeno, da kot dodatek k njegovi knjigi nekoliko bolj obširno opišem njegovo neumorno delovanje, osobito slovstveno. Tega, kar je storil svojim faranom kot vnet dušni pastir, ni mi tukaj treba omenjati; saj je vsem faranom le predobro zuano in bode gotovo v spominu ostalo še dolga léta. Kakor neutrudljivega delavca v vinogradu Gospodovem še povsod hranijo v blagem spominu, tako ga bodo gotovo tudi Šmarječani! In kako bi ga tudi ne? Saj ti skoraj vse, kar vidiš v cerkvi, kliče v spomin marljivega rajnega gospoda; osobito pa še lep kamenit oltar na čast sv. Jo-

žefu, ki je stal blizu 2400 gld. Vse te stroške je rajni iz svojega poplačal. (Z nezmerno pridnostjo pri pisanji si je namreč pridobil in tako zamogel mnogo dobrega storiti.) Takisto tudi lepa monštranca v vrednosti nad 400 gld., katero je rajni z brati vred omissil cerkvi, kakor svedoči napis na njej.

Latinske šole je obiskoval nekaj v Novem mestu, nekaj v Ljubljani. Leta 1838 in 1839 je zveršil 1. in 2. šolo v Novem mestu, v letih 1840, 1841, 1842 pa 3., 4. in 5. v Ljubljani. Leta 1843 se nahaja zopet v Novomeškem gimnazijskem sporočilu v šesti šoli. Takratni modroslovski šoli je leta 1844 in 1845 zopet zveršil v Ljubljani ter stopil na jesen 1845 v Ljubljansko sementišče.

Že kot bogoslovec se je pečal marljivo s slovenščino in tudi zlagal pesmi, katere je priobčeval v Novicah in v Danici. Med drugimi se nahaja v Novicah (1849, št. 5.) njegova pesem: „Komu bom vstregel?“ in (1854, št. 60.) „Pesem veselih mlatičev“; v Danici pa: Misi-jonarjem v slovo (1853, št. 36.), Družba rokodelska (1855), Prekletstvo (1855, št. 16.), K Jezusu (1855, št. 31), a) pred sv. obhajilom, b) po sv. obhajilu; Jezusu III. (1857, št. 35.), K Jezusu II. (1857, št. 36.), Mariji naši Materi (1854, št. 32). Grešnik do Marije Device (1854, št. 36), Izročilo Mariji (1853, št. 34.), Mariji v spomin na sv. Višarje (1853, št. 40), Mariji prečisti Devici 1854, št. 47), Mariji naši Materi (1853, št. 48), Slava Mariji naši Materi (1854, št. 42), Mariji moji Materi (1855, št. 10.), Pribežališče grešnikov (1855, št. 9.) Češčena si Marija (1859, št. 14.), Benedicite Marijam (Hvalite Marijo) (v Romarju 1858).

Nekaj pesem se še nahaja v rokopisu, ki menda še niso bile tiskane. Iz vseh njegovih pesem veje otroška ljubezen do nebeške kraljice Marije, ta pa še zlasti v pesmi. „Šopek za Marijo,“ ko poje:

O kako bo duša zdaj moja vesela,
Ko bom Mariji ta šopek oddal,
Videl bom, da ga Marija bo imela,
Saj sem ga le samo za njo nabral.
Pa o Marija! zastoj Ti jaz dati
„Šmarnic“ ne morem in tud' jih ne dam —
Gnado mi sprosi: Boga prav spoznati,
Hudega na duš' in telesu me bran'.

Naj bo duhovna vez „šopek“ med nama,
Kaže, da ljubim te 'z cele moči;
Saj ga nabrala ljubezen je sama;
Ker te pa ljubim, me ljubi tud' Ti!
Da, kar premorem, o sveta Marija!
Ljubim Te — za-te gori mi sercé.
Veš, kaj želim, o sveta Marija:
Vsi naj te ljubijo, z mano časté!

Da bi širil med Slovenci češenje nebeške Kraljice, rekel bi, posvetil je vse moči. Večinoma imajo tudi vsi njegovi spisi to za predmet. Za časa, ko je bil rajni še kaplan v Horjulu, pričela se je tudi po Kranjskem širiti pobožnost meseca majnika na čast Mariji Devici. Boje je tej pobožnosti tudi on zumil ime „Šmarnice,“ ki so sedaj tolikanj priljubljene pobožnemu slovenskemu narodu, da je že redka fara na Kranjskem, kjer bi se ne obhajala ta pobožnost. Manjkalo pa je za one dobe še primernih premišljevanj za to pobožnost.

Sostavil je perve „Šmarnice,“ ki so obsegale premišljevanja za pet nedelj. Tudi je vpeljal to pobožnost, kjer je služboval. Takisto je tudi povsod širil in vpeljeval razne bratovščine, ker je dobro vedel, da so najboljši pripomoček, ki napeljujejo verne k pobožnemu življenju in jih odvrtaajo od greha. Tudi je oskerbel

povsod, kjer je bil župnik, svojim faranom dobroto sv. misijona: v Dragatušu (1868, ki je bil prvi na Dolenjskem), Podgradom in v Šmarjeti celo trikrat. Pa ni mi tukaj prostora o tem obširneje govoriti, ker sem hotel le v kratkih potezah omeniti njegovo slovstveno delovanje. (Dalje nasl.)

Zveličani Klemen Hofbauer ali Dvořák.

(Mesca pros. 1888 med blažene prištet.)

(Konec.)

O. Hofbauer dela kot apostelj 12 let, in potem umerje na Dunaji l. 1820.

O praznikih O. H. pridiguje o pomenu dotične svete dogodbe in resnice, ter pokaže potem, kako in kaj naj si verniki v djanji prizadevajo vsled te resnice in sv. skrivnosti; kvaterne nedelje opominja verne, naj se Bogu za vse milosti, dušne in telesne, zahvaljujejo, ter grehe obžalujejo, zraven pa za dobre in goreče mašnike Boga prosijo. Duhovne je visoko častil, vsaj verni kristjan ne more drugač, ker vé in čuti, da le po duhovnih nam Bog pripomočke k našemu zveličanju priskerbeva. Duhovne imenuje o. H. punčico v Božjih očéh, on prosi, naj bi duhovne častili, poslušali, ter za nje molili. Rekel je: Kedar druge kazni niso izdale nič terdovratnim Izraelcem, prišla je najhujši kazen, da so dobili slabe duhovne.

Kakor na prižnici, iskal je o. H. duše tudi v spovednici, ter bil ne le nunam, marveč tudi preinnogim drugim vernikom skerbem Samaritan, ki je dušne rane celil, ki je podoben Zveličarju, rešene, v Jezusovi kervi oprane ovčice vodil k nebeškemu Očetu, in kot dober pastir jih zadel, ter branil pred volkovi pohujšljivih ljudi, kužnih knjig in časnikov. Sloveči pridigar, imel je tudi zaupanje vernih, da so tako radi njega si izvolili vodnika dušnega, skerbnege spovednika; štel je med svoje spovedence najslavniji može duhovskega in svetnega stanú, in gospé imenitnega stanú. Molitev je tista čudežna moč, ki dela duhovne pripravne in razsvitljene, pridigarje enako, kakor spovednike, da na-se, ali prav za prav: na Boga duše navezujejo, vlečejo. O. H. je bil mož molitve; njegovo življenje bilo je skoz in skoz zedinjenje z Bogom v duhu molitve, prosivne in hvalivne; zlasti molil je rad sv. rožni venec, tudi v spovednici tisti čas, kedar je po odhodu ene redovnice čakal, da je druga pristopila. Kedar je imel opraviti z grešniki, ki že veliko lét niso bili pri spovedi, je pomnožil molitev, in rožni venec je bil takrat njegovo orožje, s katerim je vse dosegel, za kar je prosil Boga, kakor to sam spoznava; molil je rožni venec tudi hodé po ulicah, gredé k bolnikom, do katerih je bil klican, in rekel je polu veselja: kedar utegnem po poti k bolniku rožni venec moliti, sem gotov, da bom dušo bolnikovo rešil. Bil je navadno klican k takim bolnikom, ki niso nič hotli vedeti od Boga in večnosti, ki so ponudeno duhovsko pomoč pogostokrat odbijali. Sorodniki bolnikovi pošljejo slednjič po o. H., in prav pogostokrat se očetu H. posreči, grešnika omečiti, ter z Bogom spraviti. Bog delal je z njim, kakor on vse z Bogom; odtod taki vspehi; Marija sprosil je njemu posebno velike milosti, da je plačala njegovo veliko češenje do nje, njegovo junaško zaupanje in premagovanje, kjer bi drugi bili že obupali.

Zgodaj zjutraj, ob 3 vstal je o. H., potem podal se je v cerkev Mehtaristov, kjer so ga spovedenci že čakali. Kesneje podá se v cerkev samostansko (Uršulinsko), in navadno do 1/2 10 spoveduje; ob 10 mašuje.

Pa ne mislite, da je sveti mož lahko spovedoval. Če so svetniki spovednico že sploh imenovali mučeništvo, koliko terpel je o. H. še zlasti radi svojega vedno slabega zdravja; zaradi bolečin, katere so ga silile, da moral je večkrat stoji spovedovati. Tudi v spovednici tedaj, kakor sploh, skazal se je o. H. vrednega duhovnega sina svojega redovnega očeta, sv. Alfonsa Ligvorjana.

4.) Kakor vsak zares pobožen kristjan in zlasti duhoven, bil je o. H. pa tudi prav usmiljenega serca do bolnikov, do revežev in betežnih. Slišali smo, kako zdatno je v Varšavi skerbel za sirote in reveže; ali ne manj tudi na Dunaji. Ravno tisti čas bila je kakor drugod, tudi na Dunaji huda dragina in lakota. O. H. prosil je in pri bogatih veliko dobil za reveže, katerim je razdelil, kar je imel; sam sebi je zelo pritergoval, da bi ložej drugim pomagal. Vsak dober dar pride od Očeta svetlobe, učil sv. Jakob, in stanovitna molitev je bila dostikrat čudežno uslišana. Velikrat vidile so redovnice, ko se je veliko pomanjkanje jelo jim glasiti, da na njegovo molitev je Bog vodil, da je kardinal nadškof Olomuški in nadvojvoda Rudolf prišel na obiskanje v samostan, in zvedel, da redovnice imajo toliko dolgov, da se je bati za obstoj samostana, ki je bil vender tolikanj koristen, zakaj tisuč deklic hodilo je v šolo, in same ubožne nune pomagale so še revežem! Kardinal obljubili, razveseljenemu očetu H. pomoč, ktera pride nas v kratkem na prošnjo škofove od cesarja; ves dolg bil je poplačan. Klemen imenovali so toraj po pravici: očeta ubogih; kamor je prišel, pomagal je, celo v žagradu delil je revežem, kar je le mogel; tudi v hiše revežev je hodil z milodari za nje; in na domu so ga izstradani kar obsipali.

Sklenem naj ta kratki obris iz življenja svetnikovega z opombo, da o. H. je bil tako rekoč drugi ustanovitelj reda Zveličarjevega zunaj Laškega, kjer je sv. Alfons ta red ustanovil in razširil. Bilo je v našem cesarstvu in drugod 45 duhovnov in 5 bratov tega reda, vse na prizadevanje očeta Klemena Dvorjaka; sedaj je ta čedica narastla že do števila 1845 redovnikov, ki v 104 samostanih živijo in delajo.

Preiskava junaških del očeta Klemena pričela se je l. 1864. Da o. Klemen bil je res mož junaških čednost, poterdili so papež Pij s pismom 14. maja 1876. Sedanjí sv. Leon XIII poterdili so po natančnih preiskavah in mnogih molitvah 20. svečana leta 1886, da sta po smerti Hofbauerjevi dva očitna čudeža na prošnjo njegovo po božji moči se zgodila, in zadnjo nedeljo po Binkoštih vlni vpricho kardinala Dominika Bartolini-a, prefekta (predstojnika) sv. kongregacije obredov in poročevalca v zadevi Hofbauerjevi svetega in čudežnega življenja, smerti in proslavljenja po smerti, in vpricho o. Avguština Kaprara, promoterja (pravnik) vere ter vpricho dotičnega čast. g. tajnika Lorenca Salvati — so oznanili, da se sme z gotovostjo na to delati in vse pripraviti, da bode sv. Cerkev častitega božjega služabnika očeta Klemena Marijo Hofbauer štela med Zveličane.

Gostoljubnost.

Glas iz Palestine.*)

Solnce se je že vtapljalo v valovih sredozemskega morja. Da si je bil dan jasen, vendar oznanovalo je nebo in morje: nemirno, viharo noč. Cele gore černo-sivih in gromonosnih oblakov kopičijo se v zahodu,

bledi bliski, ki tu in tam skozi oblake švigajo, obsevajo nemirne valove. Močna sapa jame pihati, morje se peni in buta s silo v stoletne skale ob jopskem obrežji. Pot iz Askalona v Gazo bila je prazna in samotna; le dva potnika jo merita s počasnimi koraki, ker bila sta trudna, zdelana, in sedaj ju je še tuleč vihar opoviral, da nista mogla pospeševati korakov. Potnika bila sta soprog in soproga; prvi, s sreberno brado; čelo mu je bilo jasno, kakor jutranje solnce; postava terdna in ravna, pogled pogumen, a ves krotak; njegova spremljevalka — kedo more naslikati nebeško milobo; kedo popisati krasoto tega nadrajskega obraza, s katerim je obrnjena na majhno, v njenem naročji speče dete; s kako pobožno ljubeznijo in skerbjo, še več, s spoštovanjem občuduje otročiča. Rimljani, ki so bili ta čas gospodarji v Judeji, bi jo bili gotovo primérjali z blago Dijano, nedolžno Vesto, celo z modro Minervo. A kaj naj govorim o nje lepoti: more li kedo slepcu dopovedati, kako blešči zlato solnce? Ne bode ti verjel, ker se mu zdi nemogoče; tako tudi jaz ne morem popisati njene miline. Bila je popolnoma zamišljena, ko se oberne soprog k njej: „Marija!“ jo pokliče. Ožrè se in ga blagoselčno pogleda. On pa z roko na obzor kazaje nadaljuje: „Glej ondi temne oblake; strašen vihar nama pretí: kaj nama je nocoj početi?“

„Poterpeti,“ odgovori Marija mirno in potegne beli pertič čez otročiča, da ga obvaruje debelih kapelj, ki so jele padati, „in Jožef, Gospod nama je v Betlehemu podelil zavetje; meniš, da ga nama tukaj ne bode?“ Jožef se nasmehe in prikima.

V tem trenutku se tako močno zabliska, da je bila noč jednaka dnevu, strašno zagermi, kakor da bi se hotelo nebo podreti. Pobožni Jožef pa sklene roke, pogleda proti nebu in moli: „O vi bliski in oblaki, hvalite Gospoda!“

Pot je bila vedno težavnejša, večerni mrak ognil se je popolni temoti; kakor goreče kače švigali so bliski po črnem nebu, brez prenehanja je germelo in dež lil na usušeno zemljo. Pot ju je peljala med obrežjem in visokimi skalami, na katerih se je videlo staro zidovje. Steza prihajala je tako ozka, da skor se ni dalo dalje iti. Oaliček, ki je nosil preblago mater z detetom, ni se ganil z mesta radi obilnih bliskov. Stopita tedaj pod bližnjo nadvisečo pečino in gledata tiho v strastno razburjeno naravo, ki je tako divjala, kakor bi se maštovala nad kakim hudodelstvom. Marija je molila, Jožef pa je iskal koticčka za ženo in dete. Kar neprevidoma zagledata mladega moža, kateri je tudi pod skalo iskal zavetja. Jožef ga nagovori: „Brat moj, ali ni tu v bližini nikake hiše, kjer bi nas prenočili?“ Ptujec pa, mož bradatega obraza in visoke močne postave, mu odgovori: „V tej pustini ne najdeš zavetja, prijatelj moj!“ Tu gnezdiijo le orli, krokarji, vranovi, skopci in lisice, skrivajoči se po votlinah; a človeškega stanovanja ni več ur na okrog. „Kakor je Bogu milo,“ odverne Jožef mirno; „bodemo pa dneva čakali, da nadaljujemo svojo pot.“

„Ali niste sami?“ vpraša ptujec.

„Ne, moja žena in dete sta ondi pod skalo.“

„Poslušaj,“ reče tujec za nekoliko časa; „jaz sem jedino človeško bitje tega kraja gori v onih razvalinah; revne so, a vendar nam dajo zavetja o času hudega vremena. Hočete ondi prenočiti? Razvaline so prostorne, in v njih je več čisto nepoškodovanih hramov; tudi listja in mahū za gorko in suho posteljo se ne bode pogrešalo.“

„Bodi blagoslovljen, brat moj,“ reče Jožef, „naj se izlije milost božja čez te in naj te spremlja na vseh tvojih potih!“

*) Naslednja starodavna povedka je prav mična in gniljiva, če tudi ne iz sv. pisma.

„Idite!“ reče ptujec ob kratkem, in se oberne proti skali. Marija in Jožef mu sledita in ju vodi po ozki stezi navzgor. Ptujec hoče pomagati Jožefovi soprogi po težavni poti, a Jožef je bil že vzel v jedno roko speče dete iz naročja materinega, z drugo roko pa jo je podpiral po nevarnem potu. Slednjič dospojo do razvalin in do nizkih vrat. Ptujec odpre vrata in pelje svoje goste v veliko pa prazno sobano. Na ognjišču je še tlela žerjavica in posestnik teh razvalin prižge baklo, katero vtakne v razpoklino kamenite stene. Nato prinese leseno orientalsko nizko klopico, pogerne jo z ovčjimi kožami, in veli Mariji, naj sede; in ta tudi zdajci séde. Jožef ji položi v naročje sladko se smehljajočega detka. Kmalu je suhljad, katero je bil ptujec na žerjavico naložil, močno gorela, in pri plamenu sta si posušila potnika obleko. Ko sta si pregrela oterpnjene ude in si posušila premočeno obleko, povabi ju ptujec k večerji, ki je bila pripravljena na veliki kamniti mizi v kotu tik ognjišča; skromna je bila sicer, a vendar je potnikoma dišala. Nekoliko pečene divjačine, suhega kruha in obešenega grozdja, to je bilo vse, kar jima je mogel dati postrežljivi mož. Po opravljeni večerji sedejo zopet k ognju in Jožef vpraša svojega dobrotnika: „Brate, ali živiš sam tukaj?“

„Ne,“ odgovori ptujec in pobesi oči, kakor da bi ga bilo sram; — „tu pri meni stanujejo še drugi tovariši, a ravno sedaj jih ni tukaj.“ — „In vi“ —, vpraša nato, „pridete li od daleč?“

„Iz Betlehema v Judeji pridemo in potujemo v Egipt. V tej samoti prijatelj, še gotovo nisi čul grozovitega povelja kralja Heroda, zaradi katerega moramo bežati?“

„Kaj pa je s Herodom, da morate v tako daljne kraje bežati?“ vpraša ptujec.

„V tej samoti, prijatelj, se vé, da še nisi čul, kar je ta grozovitež zapovedal. Ukazal je pomoriti vse otroke možkega spola, ki niso še dveh let spolnili. In to radi tega, da bi mu ne ušel novorojeni Mesija.“

„Kaj takega se je prederznil?“

„Da, brate moj, to je storil, brezbožni, nesrečni kralj; menil je s svojo napačno modrostjo božje naredbe uničiti.“

„In vi bežite, da bi tega otroka rešili smerti?“

„Tako je; o kako bi vam popisal grozno togovanje in zdihovalje nesrečnih mater, katerim so brezbožni rabeljni tergali oedolžne otroke iz naročij; marsikatera je z lastnim življenjem skušala rešiti življenje svojemu detetu, a kaj je pomagalo? Slišali smo na begu strašne kletve na groznega kralja in čuj, kako tuli vihar — in nebo samo se grozi nad tem nečloveškim dejanjem.“ Marija je zdihnila pri teh besedah in solza ji je kanila iz oči na obrazek preljubljenega sinčka, katerega je imela rešiti!

„Moje serce ni brez madeža in moje roke niso več nedolžne,“ reče na to ptujec resnega obraza; „a pri svetem Bogu, tega ne bi storil jaz, in za vse bogastvo Salomonovo ne bi zveršil groznega povelja kraljevega. Da bi ga peklo!...“

„Miruj, brate moj!“ mu seže Jožef v besedo, „ne smemo ga mi soditi in mu ne hudega želeči, kajti: „Moja je sodba,“ pravi Gospod. On katerega sedaj preganja, On ki ima vso moč v nebesih in na zemlji, On je prišel, da odpušča.“

„Ali je Mesija res rojen?“

„Da, rojen je.“

Molk nastane po teh besedah. Marija in Jožef gledata dete in se zamislita. Tudi ptujec se globoko zamisli, a kake misli mu rojijo po glavi. Rudeč svit plamena na ognjišču obseva njegov divji obraz, njegovo

visoko in močno postavo, njegovo čudno obleko iz kož divjih živali.

Oborožen je od glave do petá in po stenah visé v veliki množini pušice in loki, meči, sulice in ščiti. Vse to je jako pripravno mehkosercnega prestrašiti; poderto stanovanjšče, ktereга razvaline so še zadnji ostanki terdnjav, ktere so bili zidali mogočni kralji izraelski, — ti ostanki bili so podobni orlovedu na pečini, kazali so le rop in umor. Čelo gospodarjevo se je čudno gerbančilo, strahotno je bilo bivati v bližini njemu; — a kedo ga je gledal? Jožef in Marija nikdar nista mislila o nobenem človeku slabo, in sosebno sedaj ne, ko sta bila v svete misli zatopljena. Molcé sedeli so toraj dolgo pri ognjišču in slednjič jih je dremotnost opomnila, da je treba iti k počitku. Ptujec je z Jožefom še pri ognji ostal, Marija pa je šla z detetom v nekako čumnato, kjer njima je ptujec iz ovčjih kož napravil ležišče. Dasiravno je zvonaj tulil vihar, vendar sta slišala Marijino večerno pesem na čast Bogu vsegamogočnemu; — i njenih nebeških glasovih postajalo je vse mirnejše; peneče morje je utihnilo, germovje je ponehalo in le od daleč se je še kakor v slovo slišal odmév bučanja; nebo se je razvedrilo, in ko so poslednji glasovi pobožne deviške pesmice se razglasili, posijala je bleda luna skozi okno v izbo, kjer sta Jožef in njegov dobrotnik ravnokar zapavala. Drugo jutro plavalo je solnce kakor novorojeno v vsem krasu, ki ga ima po viharni noči, čez mirno sredozemsko morje. Marija in Jožef se poslovita z dobrotnikom in reče mu blagi Jožef:

„Povej nama vsaj svoje ime, bodeva se te v svojih molitvah spominjala!“

„Fares, iz rodú babilonovega.“

„In jaz Jožef, sin Davidov. Zdravstvuj brate, in Bog bodi s teboj!“

Krepek in mlad mož stopi sedaj k Mariji; sedela je že na osliču, ki je bil dobro obložen z jedili in vodó, obložil ga je Fares v poslednje znamenje gostoljubnosti. Tudi Marija se mu hoče zahvaliti; a on ji seže v besedo in ji reče:

„Le jedno ljubav bi si od tebe izprosil: dopusti, da se dotaknem tvojega deteta.“

Marija mu to z veseljem dovoli, a zraven tega z milo donečim glasom zašepče: „Iskal bode zgublene ovce in njih rane celil.“ In priklonil se je s koleno; — ni si upal oaročiča vzeti v roke; poljubil mu je le spoštjivo nežno nožico, in ko sta bila Jožef in Marija že na planem pod goro, — še je Fares bil sklonjen v prahu na zemlji. (Konec nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Na Vinici strahovit požar. Preteklega mesca sušca 28. dan, po 9 dopoldne se je vnel požar, ki se je pri hudi sapi v malo trenutkih razširil in na Vinici, Goleku in Podklanci rojil takó, da je do 50 hiš popolnoma razdjal. Ko sem se peljal od obhajila, tako poroča neko osebno prijateljsko pismo, gorela je še le prva hiša, kadar sem dospél blizu $\frac{1}{4}$ ure do Vinice, je bilo že vse povsod v strahovitem ognji. Farovško poslopje je bilo tudi že v groznem plamenu, da bi bil skoro zalopnil, ko sem poskušal priti v farovž po „intencijske“ in farne bukve — vsaj „Status animarum.“ Iz farovža, iz hlevov in poslopji do takrat ni bilo moč ničesar rešiti. Slednjič se nam je posrečilo blago (živino) spraviti iz hleva, — mislil sem, da je že vse

dostalo, — potem smo nosili iz farovža, kar je bilo moč, oprave, bukve.

Vina smo rešili le malo, klet je vsa zgorela, tako tudi 4 sobe, mnogo obleke itd. Farovž je gorel že na mnogih krajih slednjič smo ga vender rešili, da ni popolnoma razvalina. Ljudje so delali s prečudno pogumnostjo, da je bilo kar stermeti. Bili smo v smertni nevarnosti, a nobeden na to ni mislil, temveč delal, da bi otél, kolikor mogoče. Med drugimi odlikoval se je moj hlapec (reservist) z dvema drugima rezervistoma takó, da bi bil farovž gotovo razvalina, ko bi njiju ne bilo.

Otél sem le nekoliko oprave, hišnega orodja in bukve ter, kolikor moč, farne spise; drugo je vse šlo. Ostalo je 9 glav živine, pa nobene bilke klaje... Kmetijskega orodja nismo nič otéli...

Ljudje so si otéli komaj to, kar so imeli na sebi. Neko 56letno dekle je zgorelo na prostem (na planem); pri spovedi in sv. Obhajilu, zdi se mi, je bila kake štiri dni poprej, tedaj prav za preselitev v večnost. Zgorela je nanagloma. Med pogorelci so naj premožniši iz župnije. Ogenj se je tako naglo razširil, da ljudje še denarja nise mogli oteti. Šola je nekoliko poškodovana; cerkev je ostala. Ko bi ne bili ognja ustavili pri farovžu, bi bilo šlo tudi uno.

Moja mati, 82letni, so mi jokaje tožili, „kje je moj patnoštar, kje je pildek, ki so mi ga dali menih (namreč. č. g. Otokar Aleš o blagoslovljevanji križvega pota.) Potem še le so se spomnili svoje obleke, ki je zgorela vsa — razun, kar so na sebi imeli. Omenjeno dvoje so v svoje narvečje veselje zopet dobili.

Ko bi bil po noči nastal takov požar, bilo bi več kot dve tretjini ljudi mertvih.

Pri nas smo zdaj kakor na razvalinah jeruzalemskega mesta. Svoj „brevir“ sem komaj našel... Oh kakošno razdjanje!... To je teden terpljenja in potem bodo leta muke in britkosti. Toliko iz pisma. — Škode je menda do 200.000 gl., — pri farovžu samem za 25.000 gl., gosp. župnikove gotove škode je nad 3000 gl.

Carigrad, 27. sušca, 1888. (*Poterdilo in vesela novica.*) Prečastiti gospod! Prejel 70 gl. (nabirk „Zgod. Danice“), ki ste mi jih dobrotno poslali. Priserčna Vam zahvala, in prosim Boga, da bi jih stoterno nadomestil. Želim Vam vesele velikonočne praznike, da bi bili polni blagoslova nebeškega.

Dajem Vam vesélo naznanilo, da so se na novo štiri družine v Mulgari (a Mulgara) spreobrnile h katoliški Cerkvi. Eni od teh so razkolniki pograbili hlév z vso živino in z vsim, kar je bilo v njem, in so to ubogo družino v revščino spravili zaradi katoliške vere.

Vaš ves hvaležni

Polikarp Anastasiadis l. r.
Arhimandriti.

Sarajevo, 30. sušca 1888. (*Poterdilo. Duhovne vaje.*) Lepa hvala za poslanih for. 62.40; vse točno oddal. — Zveršil sem tridnevne duhovne vaje z otroci. Z vspehom sem prav zadovoljen. Človeka nekako gane, ko vidi, kako mlade devajčice resno poslušajo govore, kako se pametno obnašajo in za dobro spoved pripravljajo. Mislim, da duhovne vežbe mnogo pomagajo da otroci prav iz serca čednost ljubijo in prav iz serca greh sovražijo, pa se tako pospešuje namen vzgoja. — Obrede velikega tedna opravljamo, kakor povsod po katoliškem svetu. Za jutri upamo, da bomo imeli prav lepe procesije. Najprej procesijo naše žup-

nije, potem pa samostani hčera Božje ljubezni in milosernih sestrá posebej. — Serčno pozdravljam Vas in vse prijatelje.

Dr. Anton Jeglič.

Jezus dobri Pastir.

O Jezus preljubi, naš dobri Pastir,
Prinesel nesrečnim nam z neba si mir!
Ti v jed nam ovčicam daš svoje Teló,
Napajaš dušice nam z Rešnjo Kervjó.

Z ljubezni zapustil si nam testament,
Presveti postavil si nam Zakrament.
Med nami češ biti do konca svetá,
O, kje je ljubezen, enaka ko tá!

Ljubezen pripelje Te k nam iz nebá,
Ljubezen grešnikov v smert Te peljá.
Z ljubezni na križu vso Kri si prelil,
Da grešni je človek rešenje dobil!

O, kje je ljubezen pač večá ko tá?
Glej, Jezus preljubi sam v jed se nam dá!
In z nami se združi naš dobri Pastir,
Odpèrè da nam revežem milosti vir.

„Ne bom vas zapustil nikdar sirotic,
Nikdar ne pozabim jaz svojih ovčic!“
Takó Ti obetaš, naš dobri Pastir,
Ti z nami češ biti vse čase, za zmir.

Med ternje bodeče gre dobri pastir,
On reši ovčico nevarnih ovir;
On brani in čuva vse svoje ovce —
Pred volkom ne vpade mu nikdar sercé.

K Pastirju hitimo ovčice vsikdar,
Saj Njemu naš blagor le vselej je mar!
O, le naj sovražnik nam žuga, proti:
Pri dobrem Pastirju se varno živí! —

O Jezus preljubi, naš dobri Pastir,
Odpiraj ovčicam vsih milosti vir!
Ti brani nas greha, vsih hudih skušnjav,
Pripelji nas enkrat do rajskih višav!

Ivan Zarnik.

Razgled po svetu.

Rim. Kolikor huje novi antikristi obrekujejo duhovne in sploh Kristusovo Cerkev, toliko bolj jo Božja previdnost varuje in povišuje; in kolikor bolj rudečkarji in frajmavrarji skušajo papeža pripraviti ob vso veljavo in oblast, toliko bolj ga Bog pred vsim svetom povzdiguje. Priča tega so med drugim sedanje dogodbe o zlati maši Leona XIII. Koliko češčenje in spoštovanje so papežu skazovali verski in neverski kralji in cesarji ter velikaši zemlje s svojimi narodi vred, — in to skazovanje še ne neha, je vedno — djal bi — še bolj živo.

Poglejmo le na tekoči mesec april, kolike množice se zopet napravljajo v Rim počastit namestnika Kristusovega. Sveti Oče bodo sprejeli: 7. aprila romarje z Malte; 11. aprila velike množice francoskih, 15. aprila avstrijskih, 17. apr. bosanskih in rumunskih romarjev;

— 19. apr. zopet španjske iz Barcelone, — 25. aprila holandske potnike. V majniku sprejme zopet romarje iz Bergama, Jesi-a, Zagorola in družih italijanskih mest; 10. maja pride druga nemška odprava, in 17. maja romarji iz Bolonje; ravno tisti mesec pridejo menda tudi še splošne Marijanske družbe v Rim pred papeža.

Ako se pomisli, da te preslavljanja izhajajo od najboljših, najbolj poštenih, najbolj modrih neštevilnih ljudi: kaj premore temu nasproti revno cévkanje, černe laži, gerdo obrekovanje in psovanje nekterih zapeljanih in zgubljenih rudečkarjev, kateri iščejo ljudi preslepiti, vero zatreti in družbinski red razdjati, da bi potem svoj namen dosegli, kateri je vsemu svetu znan!

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Vesoljni namen za mesec mali traven (april.)

a) Vesoljni namen:

Pogosto obhajilo.

(Dalje.)

Čuditi se je tedaj, da se nahajajo kristjanje, ki sv. Obhajila ne prejemajo pogosto, ki se še celo spotikajo nad onimi, ki ga marljiveje prejemajo.

Nekterim se zdi prenapeto in preveč zahtevano, da bi večkrat kot enkrat, ali k večjemu 2—3krat na leto k mizi Gospodovi pristopali, češ, da bi potem že več storili, kot Cerkev zahteva. Storili bi sicer več kot ostra postava zahteva pod smertnim grehom, vroče želje cerkvene pa s tem še nikakor ne spolnimo. Hočeš tedaj tej želji vstreči, hočeš samemu sebi prejemanje sv. Obhajila storiti sladko in prijetno, pristopaj večkrat k Gospodovi mizi. Čem pogosteje, tem bolje; kolikor večkrat prideš, toliko ložje bode spraševanje samega sebe, spoved, ki se pred prejemom naj svetejšega zakramenta zahteva, tem večjo tolažbo boš občutil pri Gospodovi mizi sami. Kteri mene jedó, so še lačni, kteri mene pijó, njih še žeja (Sir. 23, 29), to skušajo oni, ki večkrat sv. Obhajilo prejemajo. Drugim pa, ki se oddaljujejo od mize Gospodove, se bo obhajilo zdelo še celo enkrat v letu preveč in pretežavno. Plašen, mlačen in jako malo razumen je tedaj oni, ki vidi v pogostem obhajilu hudo breme, prenapeto tirjanje.

Drugi se zderžujejo sv. Obhajila zbog pretirane strogosti. Bojé se, kakor pravijo, da bi jim pri večkratnem, ali celo pri vsakdanjem prejemu sv. Obhajila manjkalo zadostne priprave; v strahu so, da bi se jim zmanjšalo spoštovanje do naj svetejšega Zakramenta ter da bi ga prejemali iz kaznjive navade. Vsekako preti nevarnost od te strani, ker vsemu, kar se za ljudi in med ljudmi zgodi, naj bo samo na sebi še tako dobro in sveto, je to lastno, da lahko škoduje človeku, ako ni dosti previden. Previdni in skerbni moramo ravno tudi tu biti, da se ognemo nevarnostim nebrižnosti ter da Najsvetejšega vselej z dostojno pobožnostjo in častjo prejmemo. Pa dober del te priprave in skerbi je ravno v tem, da večkrat sv. Obhajilo prejmemo; „kajti“ pravi zopet sv. Frančišk Salezijan, „navadno naredimo dobro le to, kar večkrat naredimo.“ V tem nas poterjuje tudi skušnja. Oni namreč, ki večkrat k mizi Gospodovi pristopajo, kažejo v obče veliko več spoštovanja, več razuma do sv. opravila, kot oni, ki to store malokrat.

Zakrament sv. Rešnjega Telesa se imenuje angeljski kruh in po vsi pravici se Najsvetejše imenuje.

Zbog tega pa nikakor ne moremo sklepati, da moramo biti tako sveti in čisti kot angelji, ako se hočemo k božji mizi bližati in se obhajati. Kajti Sveti svetih, ki daje zakramentu svetost, da ki je sam naj svetejši zakrament, Jezus Kristus, „ni prišel klicat pravičnih, ampak grešnike“; in tako je zakrament za nas najsvetejši, ne ker nas mora najti svete, temveč, ker naj nas naredi svete. Če tudi je sam v sebi kruh angeljski, ker nas taisti Bog, ki je v svojem nestvarjenem veličastvu hrana in veselje angeljem, v njem s svojim mesom in svojo kervjo nasituje, ker naj se mu s kolikor mogoče čistim srcem, v angeljski čistosti bližamo; vendar je za nas pred drugim angeljski kruh zato, ker nas nareja angeljem enake s tem, da zatira v nas greh in nečistost.

(Konec nasl.)

b) Posebni nameni:

11. *S. Leon I.* Papež Leon XIII. Ohranjenje in poklic vrednih dušnih pastirjev, pobožnih učiteljev in učiteljic in usmiljenih sester.

12. *S. Cenon.* Poboljšanje posebno lahkomišljenih, zmotenih, popačenih. Več zakonskih ljudi. Več tergovcev. Več oseb, katerih duše so v nevarnosti.

13. *S. Hermenegild.* Obvarovanje mladine pred zapeljevanjem. Več zapuščenih otrok. Otroci mešanih zakonov. Od dolgoletne bolezní mučen.

14. *S. Justin.* „Duhovni in obhajanci.“ Posebno priporočeni hudo skušani, preboječi, obupovajoči, nori. Več zadev zaradi zidanja.

15. *S. Viktorin.* Pridno obiskovanje kerščanskega nauka. Odstranjenje cerkvi sovražnih časopisov. Nekaj nedeljskih oskrunjevalcev.

16. *S. Jožef Benedikt Labre.* Z molitvenim apostoljstvom posebno združene redovniške družbe. Osvobojenje iz zelo težavnega položaja.

17. *S. Rudolf.* Hiša habsburška. Odstranjenje nesrečnih zadev. Prav veliko dijakov. Rimski romarji. Več nevest in ženinov.

18. *S. Apolonij.* Povernjenje cerkvenega posestva. Srečen in hiter konec sodnijskim obravnavam. Več občinskih predstojnikov in neko cerkveno oskerbnístvo.

19. *S. Ema.* Važne volitve in odločbe. Več že v zgodnji mladosti zapeljanih. Odstranjenje nekega motilca mirú.

20. *S. Hildegund.* Odvrnenje in stvarjenje pohujšanj. Več zavodov in gospodarscev. Več vdovcev in vdov.

(Konec nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Za srečo pri domači živinici.

Zahvale.

Uslišan sem bil dvakrat v veliki sili zavoljo bolne sestre na priprošnje Naše ljube Gospe; torej bodi vedno češčena Naša preljuba Gospa presvetega Serca!

—I—

Priložnost naredí — spokornika.

Pred malo manj kot 30 leti se je neka duhovska družba vselila blizu Dunaja. Kupila si je gostarijo kjer bi se po namem reklo „na Vidmu“ („zur schönen Aussicht“) Kaj? „zur schönen Aussicht“ se pravi po slovenski „na Vidmu?“ Tega še nikoli nisom slišal!...“ Jaz pa že velikrat.“ Kaj je to: „videm, videmjaja, videmjeje?... Pa naj bo, kar mu drago; kajti pri meni slovničica ni „v prvi versti“ (ali kakor se že glasi ta mnogomučena nemška fraza), ampak nekaj drugega... No, pustimo to!

Pivska sobana pri Beču se je spremenila v prijazno kapelo in zvonček na stolpiču je goste vabil v novo dušno gostarijo, iz ktere gostje tako razveseljeni prihajajo, da bi jim ne bilo žal, ko bi bili tudi 30 dni najterše delali za to nezmerno sladko pogostovanje.

Neko nedeljo popoldne pride „izletič“ v omejeno kapelo, obstoji pa zadej in pogleduje začuden zdaj na desno, zdaj na levo. Obljubim, da se je nadjal, v gostilni „na Vidmu“ se bo opočil od trudne hoje in kaplja piva ga bode poživila...

„Za žive dni, kam sem pa prišel? kaj se je tukaj pripetilo?“ bi prašal pokojni Janez Bleiweis, kateri je besedo „pripetiti“ se — poprej bolj Hervatom navadno, bil začel prav pogosto rabiti. „Ali ni bil tukaj poprej lit uš“ ktero besedo je rad rabil ranjki preblagi Slomšek. Tako se je prašal na polglasno tudi mož, ki je pri kozarcu iskal ohladila.

Duhoven, ki v spovednici moli brevir in čaka spovedencev, je spazil začudovanje popotnikovo in slišal njegove zdihljeje. Vstane, ga poterka na ramo in reče: „Jelite; Vi se čudite, da se je tukaj vse tako spremenilo? Gotovo ste bili odmenjeni, tukaj „na Vidmu“ kozarec pive piti. Toda gostilna tukaj je izginila in kapela je prišla na njeno mesto.“ Beseda dá besedo, oba ostaneta pri vratih v pogovoru, kaj da je bilo kdaj, in kaj je zdaj...“ „Zdaj grem zopet v spovednico čakati, če kdo pride,“ pravi mašnik, prišlec pa se odpravlja dalje; kar nepredvidoma pa postojí in reče: „No, ker je ravno prilika, bi se pri Vas spovedal, da ne bi bil zastoj prišel tu-lés.“

Zares, spové se in čez nekaj časa zapusti spovednico s priserčno zahvalo in gotovo s srečo in zadovoljnostjo v sercu, ki se ne da izreči. In je nobena veselica ne more nadomestiti. Namesto telesnega poživka „na Vidmu“ je prejel živež za dušo in zavednost, da je svojo dolžnost spolnil.

Nauk iz tega je, da namesto pregovora: „Priložnost naredí tatú,“ smé veljati tudi pregovor: „Priložnost naredí spokornika“... Kaj ko bi jo marsikdo v Ljubljani namesto „pod Rožnik“ zlasti zdaj ob času velikonočne spovedi zavil rajši v cerkev Marije Device pred mostom, v „novo cerkev“, ali ktero si bodi drugo, zlasti farno...? Gotovo, ko bi hudo butaro odložil, bi mu potem tudi telesni zajutrek veliko bolje teknil. Premagaj se; sej veš, da ne moreš ne miren ne vesel in ne srečen biti, ako tako velike cerkvene zapovedi ne spolniš.

Listek za raznoterosti.

† Znani dr. Val. Zarnik je po dolgi bolezni, previden s ssv. zakramenti, veliki petek umerl, in veliko-

nočno nedeljo popoldne je bil med velikim vdeleževanjem občinstva spremljen k sv. Krištofu. Bog mu daj večni mir.

Presvitli cesar so darovali za pogorelce na Vinici 1000 gld.

Romarjev iz Kranjskega je 64 odrinilo 4. t. m. skozi Koroško, Tirolsko, Laško proti Rimu. Bog daj srečno potovanje, veliko in velike duhovne milosti in tolažila!

Škof Paskal Vujčić, bivši apost. vikar v Bosni, je umerl 17. sušca. Bog mu daj večni mir.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: A. V. 2 gld. — Vis. rod. grofinja Auersperg-Chorinska 2 gld. — J. Z. R. 10 gld. — Čast. g. župnik Jan. Tavčar 3 gld. — Prečast. gosp. kan. in poslanec Kar. Klun 5 gld. — Preč. g. kan. in stoljni župnik Miroslav Križnar 7 gld. — Preč. g. J. J. 5 gld. — Preč. g. Ant. Koblar 3 gld. — Čast. gosp. župnik A. Jamnik 8 gld. 80 kr. — Nekatere dobrotnice 65 kr. — Nekdo 2 gld. — Čast. g. župnik M. Sajè 1 gld. — Čast. g. župnik M. Barbo 2 gld. — Č. g. A. St. 2 gld. — Po g. M. K. 70 kr. — Čast. g. župnik Avg. Turk 2 gld. — Z Brezovice 6 gld.

Za sv. Očeta: Č. g. župnik Mih. Barbo 2 gld. — Nakaznica po pošti Kamnik 10 gld. — Čast. g. župnik Jan. Celer po g. G. 10 gld. — Nekdo 10 gld. — G. D. Brodnik 1 tol. za 2 gld.

Za afrikanski misijon: S Trebelnega 1 gld. — Neimenovan iz Primorskega 35 gld.

Za bratovščino S. R. Telesa: Čast. g. župnik Jan. Tavčar 7 gld. — Iz Preserja po č. g. župniku 14 gld.

Za Marijanišče: A. V. 1 gld.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca: Z Brezovice 8 gld.

Za misijon v Kini: Nekdo 20 gld.

Za misijon v Sambesi-u v južni Afriki: Nekdo 20 gld.

Za novo farno cerkev v Kočevji: Čast. g. župnik Mih. Sajè 2 gld. 50 kr.

Za varhe Božjega groba v Jeruzalemu: Č. g. žup. M. Saje 1 gld. 50 kr. — Kovor 1 gld. — Č. g. žup. Št. Šranc 9 gld. — Prečast. g. župnik Karol Tedeschi 6 gld. — Semič po prečast. g. dek. Ant. Alešu 6 gld. 50 kr. — Fara Šmarješka po č. g. adm. Fr. Perparju 5 gld. 27 kr. — Z Jesenic zbirke 5 gld. — Iz Spod. Idrije zbirke 5 gld. 70 kr. — Od fare sv. Trojice pri Mokronovem zbirke 2 gld. — Senožeče 2 gld. 10 kr. — Sorica 2 gld. 50 kr. — Fara na Dovjem 3 tol. = 6 gld. — Z Brezovice 5 gld. — Nekdo 10 gld.

Za sv. Detinstvo: S Polja po č. g. Fr. Mekincu 20 gld. — Nekdo 20 gld. — Č. g. župnik Al. Kumer 1 gld. 11 kr. — Č. g. katehet Keržič 50 gld. — Č. g. J. Kunaver, kaplan in katehet v Kočevji 8 gld.

Za razširjanje sv. vere: Iz Mengša po prečast. g. A. Koblarju 100 gld.

Za pogorelce na Vinici: Č. g. župnik Ant. Čibašek 50 gld. — Preč. g. J. J. 10 gld. — Msr. M. Potočnik 5 gld. — Č. g. kat. A. Keržič 5 gld. — Neimenovan 5 gld. (Dotodne darove smo že posl. g. župniku, da največi reveži dobe kaj za prvo silo. Vr.)

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Po čast. g. Greg. Jakeljau 10 gld. — Z Verhničke po čast. g. kapl. Lazniku 100 gld.